

CSENGERY KRISTÓF

Egy fal, két kar

*Álmomban egy hatalmas, hófehér fal
előtt álltam. Az anyaga szilárdnak
látszott, ám amikor a bal kezemmel
hozzáértem, az ujjaim, akár
valami pépben, elmerültek és
átnyúltak rajta – nem tudtam, hová.
Vonzott a gondolat, hogy lépjek egyet
s hatoljak be a falba: titkokat
gyanítottam mögötte. Azután
valami mégis odacövekelt
a földhöz, és amit a bal kar játszva
elért, a jobb számára végtelen
távolinak tűnt. Legfurcsább talán
az volt, hogy mindezt törvényként fogadtam.*

Ahogy, úgy

*A többiek valamiről beszéltek
az autóban. Te, mint máskor, most is
szótlan maradtál. Nem mondhatja senki,
hogy tüntetőn hatott a hallgatásod,
de némaság volt: vastag, bolyhos és
puha. Takaróztál vele, habár
hetek óta tombolt a nyár. Miért
kellene hozzászólnod bármihez;
mi gyarapodik, ha beszélsz, mi csorbul,
ha hallgatsz? A dolgok nem kérdezik
a véleményed. Az idő halad,
suban a jármű. Ami volt, az elmúlt,
ahogy lesz, úgy lesz. Hátradóltél, nézted
a tájat. Tompán zúgott a motor.*

Tükröm, tükröm...

*Miért gyűlölöd a gyerekedet,
ha azt látod, hogy olyan, mint te vagy?
Tán épp ezért: hasonlít. Nincs dühítőbb,
nincs, ami vadabb s elkeseredettebb
ösztönöket szabadít fel belőlünk,
mint a tükör. Meg ne mutasd, milyen
az arcom; ne merészd felidézni
a mozdulataim: ha ezt teszed;
ha szembesítesz azzal, amitől
elfordulok, amiről tudomást sem
vennék; ha úgy csúfolsz, hogy igazat
mondasz – számíthatsz haragomra. Kéjjel
vágom beléd a fejszét, törmelékké
zúzlak, szilánkjaidra taposok!*

Kompozíciós lecke

*Mondd rosszul, vétsd el. A hiba tiéd,
hitelessé tesz és egyediséget
szavatol. „Így csak ő tud botlani”,
csettinthet, aki olvassa – reméled
legalábbis, hogy ha más nem, a szeplők
rád vallanak munkád arcán, hiszen
saját erényeket: olyan jegyet,
mely mint kiválóság segít kiválnod
a mesterek sorából, keveset
mutathatsz. Bár ki tudja? A hiba
lehet erény is. Az időzítés
számít csak, helyi értékek, arányok,
hangsúlyok rendszere. Mondd rosszul bátran,
vétsd el. Csak el ne hibázd, ha hibázol.*